

Filmajánló: *Sietős reggelek*

Nyárból őszebe, majd télbe fordulnak a hetek, hónapok, ahogyan az új tanév magával hozza a felgyorsult napokat. És nem csupán azért tűnnek rohanónak, mert gyorsan telnek, egyik a másik után, de azért is, mert sűrűsödnek a tennivalók, szinte minden perc betáblázva már, kezdve egészen a kora reggelektől. Nem könnyű felkelni és elindulni, esőben, ködben, de még napsütésben sem, meglepődve, hogy mennyire hideg vagy éppen szokatlanul meleg is tud lenni ebben a korai órában. Vagy türelmetlenül terelgetni csemetéinket ágyból ki, be a fürdőbe, a konyhán át az előszobába – hiszen a szülőknek is becsengetnek, még akkor is, ha nem pedagógus az illető. Majd sietősen kaparni az autó ablakáról a ráfagyott réteget és belenyugodni, hogy otthon maradt a fél kesztyű, az íróasztalon pedig a vakációra adott házi, hiszen a reggel még készültünk egy utolsó pillantást vetni rá. De a sapka felkerült a fejre, a tízórai a helyén, a ceruzák is meghegyezve – nyolcra talán még a munkahelyünkre is beérünk.

Ennél jóval egyszerűbbnek tűnik a reggeli készülődés az *Utam az iskolába* (Sur le chemin de l'école, 2013) című francia-kínai-dél-afrikai dokumentumfilm négy iskolása számára. Ám a gyors falatozás, rövidre fogott szülői jókívánságok után még hosszú út vár rájuk, amit már felnőttek nélkül kell megtenniük. Meghökkenítő az időtartam és a megtett kilométerek száma, amelyeket minden esetben tárgyilagosan megkapunk. A számos díjat elnyerő film pontosan erről szól: arról a több órás útról, amelyet az alig tízéves gyermekek reggelente megtesznek, hogy eljussanak az iskolába. Pascal Plisson rendező megható, némileg didaktikus, látványos tájfotókban bővelkedő filmet készített, melynek a legnagyobb erénye, hogy a szereplők korosztályát is képes megszólítani: vagyis félretéve az esetleges előítéleteinket, ami a dokumentumfilmeket illeti, nyugodtan



üljünk le a képernyő elé kisiskolás csemetéinkkel, nebulóinkkal egy alkalmas időpontban, és beszélgessünk velük mindarról, amit látunk. Sem ők, sem mi nem fogunk unatkozni: a jeleneteknek ugyanis története van, és bár nem cikáznak az események, izgalmaiban nincs hiány, legyen szó veszélyesnek ígérkező elefántcsordáról vagy a házi készítésű tolókosci defektjéről. A képek amúgy is elbűvölik a nézőt: Kenya, Argentína, Marokkó és India tájain járunk gyalogosan, lóháton, zötykölődünk birkákkal együtt egy rozoga járművön, vagy éppen az összetákolt tolókoscin vagyunk zavarba ejtően vidámak.

A kis útrakerlők ugyanis lelkesek és céltudatosak, megtiszteltetésnek tekintik, hogy tanulhatnak, nem a nehézségekkel és veszélyekkel törődnek, hanem a tudással, amit megszerezhetnek, és amivel majd egykoron családtagjaik javára is szolgálhatnak. Bár egyértelműen sarkított a kép, hiszen nem tesz meg minden hasonló korú, az említett országok peremvidékén élő gyermek ekkora utat reggelente (nem is jár mindenki iskolába), és a szülők hozzáállásán, viselkedésén is jócskán érződik a kamera jelenléte, azért érdemes párhuzamot vonni, elgondolkozni azon, milyen hangvételi dokumentumfilm is készülne az itteni reggelekről, a jól ismert, sietős percekéről, a mi gyermekeinkről.

Online: <https://www.youtube.com/watch?v=cLuN3Agk-7Q>